

Arrest

nr. 190 072 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, dient op 16 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 maart 2012 wordt de aanvraag uit punt 1.1. onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 162 710 van 24 februari 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.3. Op 13 april 2016 wordt de aanvraag uit punt 1.1. opnieuw onontvankelijk verklaard.

1.4. Die beslissing wordt opnieuw vernietigd bij arrest nr. 174 385 van 9 september 2016.

1.5. Op 2 maart 2017 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de -adviseur d.d. 27.02.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

1.6. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 9ter, 62 van de wet van 15 december 1980, van het verbod van manifeste appreciatiefout te maken, van het beginsel van het gezag van het rechterlijk gewijsde.

In wat DVZ en de arts van DVZ zijn van mening dat Mijnheer geen medische behandelingen nodig heeft.

Terwijl DVZ heeft niet rekening gehouden met de laste arrest van de R.V.V. over die dossier en het beginsel van het gezag van het rechterlijk gewijsde is geschonden.

Terwijl DVZ heeft niet rekening gehouden met alle de elementen die in het dossier zitten en er is bijgevolg een schending van de behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Terwijl Mijnheer lijdt aan ziekten in de zin van artikel 9ter en deze laste artikel is bijgevolg geschonden.

Terwijl de bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Terwijl de informatie die in het dossier zit en de laste informatie over Tunesië aantonen dat Mijnheer ziek is in het zin van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dat de nodige medische behandelingen niet beschikbaar en toegankelijk in zijn land van herkomst is.

DVZ verwijst naar het advies van zijn arts die deel van de beslissing.

We moeten hier vaststellen dat de arts van DVZ van mening blijft dat Mijnheer niet ziek is en dat een medische behandelingen niet nodig zijn voor Mijnheer.

We moeten niet vergeten dat de vorige negatieve beslissing vernietigd worden want er geen zoeken over de nodige medische behandelingen:

"Uit een standaard medisch getuigschrift van dr. A. B., dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de verzoeker lijdt aan hepatitis C en dat hiervoor een interferon behandeling wordt voorgeschreven voor een voorziene duur van zes tot acht maanden. In een medisch attest van dr. H. V. van 1 juli 2011 wordt bovendien bevestigd dat de verzoeker chronische hepatitis C vertoont met lichte transaminasen, dat het een genotype 3a betreft waarvoor de genezingskansen in principe bij een behandeling met peg interferon en ribavirine rond 75% is, doch dat "deze medicatie wellicht voorlopig nog niet (kan) worden opgestart", gezien het illegaal statuut van de verzoeker en problemen bij terugbetaling.

Uit deze stukken, die door de verzoeker bij zijn aanvraag om medische regularisatie werden gevoegd en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dus dat de verzoeker voor zijn aandoening hepatitis C minstens een behandeling met interferon dient te ondergaan.

Evenwel blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het medisch advies van de arts-adviseur van 12 april 2016 dat werd onderzocht of een dergelijke behandeling beschikbaar, en toegankelijk is in Tunesië, niettegenstaande de verzoeker er in zijn machtigingsaanvraag reeds op had

gewezen dat "de algemene medische gezondheidszorg er daar zeer slecht aan toe is, in het bijzonder voor mensen met zijn medisch profiel".

Bijgevolg werd het duidelijk vastgesteld dat Mijnheer ziek is en dat een bijzondere medische behandeling nodig heeft.

DVZ moest dus een dergelijk onderzoek maken in the dossier van Mijnheer en werd het niet het geval.

Immers toont een vergelijking tussen het medisch advies van de 12 april 2016 en het medische advies van de 27 februari 2017 aan dat er geen dergelijke onderzoek werd gemaakt.

De arts van DVZ herneemt zijn vorige advies en schrijft alleen maar een nieuwe paragraaf over het dossier van Mijnheer.

Hij blijft van mening dat Mijnheer geen medische behandeling nodig heeft... en verwijst hij alleen maar naar een medisch attest.

Het moet eerst onderlijnen worden dat een dergelijke vaststelling niet de laste arrest van het RVV eerbiedigt.

Immers was het duidelijke verweten aan DVZ de afwezigheid van onderzoek over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige medische behandelingen voor Mijnheer.

Bijgevolg moet een onderzoek over de toegankelijkheid en over de beschikbaarheid door DVZ moest maken worden.

Door niet het te maken heeft DVZ de laste arrest en het gezag van het rechterlijk gewijsde geschonden. Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Voorts moet het nog onderlijnen worden dat de arts van DVZ manifeste appreciatie fout begaat over het attest van april 2016.

Immers spreekt het attest van een zeer dure therapie en dat betekent niet dat Mijnheer geen medische zorgen nodig heeft, integendeel.

Dit attest moet lezen worden met de andere documenten van het administratief dossier, waar de dokter spreekt van het nodig van een behandeling die niet toegankelijk is voor Mijnheer wegens zijn administratief statuut.

Immers zijn er verschillende attesten die spreken van de kost van de behandeling en die niet kan gedekt worden wegens zijn illegaal statuut.

In die omstandigheden is het duidelijk dat Mijnheer een medische behandelingen nodig heeft, en DVZ heeft een manifeste appreciatie fout heeft gepleegd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Dat feit is ernstiger dat DVZ niet met alle de documenten van de dossier rekening gehouden heeft, en dat bijgevolg bestaat een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Immers legt deze laste plicht op aan de administratie rekening te houden met alle de documenten en de beslissing met zorgvuldigheid klaar te maken.

In het huidige geval is het duidelijk dat de administratie niet met alle de elementen die in het dossier bezit rekening gehouden heeft.

Aldus zijn er verschillende medische attesten in het dossier die de noodigheid van een medische behandeling voor Mijnheer, en de belangrijk van een dergelijke behandeling voor Mijnheer.

Geen motivatie zit in de bestreden beslissing over die attesten die erg belangrijk voor de behandeling van het dossier van Mijnheer.

Bijgevolg is er een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Dezelfde opmerkingen gaan over ook van de laste punten van de bestreden beslissing.

Immers is DVZ van mening dat ze niet rekening moet houden van de toegevoegde stukken aan de vorige verzoekschriften...

Dergelijke argumenten gaan totaal strijdig met de zorgvuldigheidsplicht.

Immers is er een kopie van dergelijke stukken naar DVZ doorgestuurd, die zullen in de administratieve dossier plaatsvinden.

Toen de vorige beslissing vernietigd werd, werd de administratieve naar DVZ teruggestuurd met alle de elementen.

Dat betekent dat alle de toegevoegd stukken in het dossier zit.... En zijn een deel van die administratieve dossier, en moet de administratie rekening gehouden ervan.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht,

Meer leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

Die feit is ernstiger dat alle de documenten tonen aan dat Mijnheer van een ziekte in de zin van de artikel 9ter lijdt, en dat de medische behandeling niet toegankelijk en beschikbaar in zijn land van herkomst is.

Aldus, bijvoorbeeld, er is alleen maar een PET-scan beschikbaar in Tunesië terwijl we 24 in België kunnen vinden.

De toegang tot een dergelijke PET-scan in praktijk totaal onmogelijk is en maakt een discriminatie tussen de rijken die een direct toegang tot een dergelijk materiaal kan hebben de andere mensen, die geen toegang er tot heeft (<http://kapitalis.com/tunisie/2016/04/081e-ler-pet-scan-en-tunisie-a-la-clinique-ceru/> http://www.lavenir.net/cnt/dmf20140303_00442907^

Meer moet het nog onderlijnend worden dat Mijnheer nooit toegang tot de sociale zekerheid in zijn land van herkomst had en actueel geen toegang tot dergelijk stelsel kan hebben.

Immers rekening houdend met de administratieve situatie van de verzoeker is het duidelijk dat hij geen toegang tot de Tunesische sociale zekerheid zou hebben <http://www.social.gov.tn/index.php?id=49&L=0V>

De voorwaarden tot toegang zijn erg strikte, Mijnheer moet werken ten minste 50 dagen op de twee laste kwartalen of 80 dagen op de vier laste kwartalen (<http://www.vouscribe.com/catalogue/tous/ressources-professionnelles/droit-et-juridique/le-regime-tunisien-de-securite-sociale-18571601>

Meer heeft de directeur van de Tunesische Sociale Zekerheid onderlijnend dat de financiering van het stelsel niet genoeg is en dat het totaal onmogelijk is om alle de prestaties te betalen (http://africanmanaer.com/11_tunisie-kamel-maddouri-les-reserves-mobilisables-des-caisses-sociales-sont-epuiseesA

In dergelijke omstandigheden is het duidelijk dat Mijnheer geen toegang tot zijn nodige medische behandelingen in zijn land van herkomst heeft.

Het is bijgevolg duidelijk dat Mijnheer aan een ziekte in de zin van artikel 9ter lijdt.

Door niet een dergelijke te erkennen is er een schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde *in casu* artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 27 februari 2017 kennelijk niet blijkt dat de verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat de verzoeker lijdt aan *“cerebellaire atrofie, waarschijnlijk ten gevolge van alcoholmisbruik (waar volgens de attesterende arts geen therapeutische mogelijkheden bestaan) , en chronische hepatitis C”*.

Met betrekking tot de behandelingsmogelijkheden wordt verder gesteld:

“Er is blijkbaar geen ingreep geweest om osteosynthesemateriaal te verwijderen. [...] Geen enkele van de aangehaalde aandoeningen wordt momenteel behandeld.

Deze problematiek houdt momenteel geen gevaar voor het leven de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Het feit dat betrokkene niet behandeld wordt voor hepatitis C heeft niets te maken met zijn illegale status, maar met het feit dat (zoals de attesterende arts bevestigt in het attest van 14/04/2016) er geen indicatie bestaat tot de zeer dure therapie."

De arts-adviseur concludeert dat het dossier niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Hij benadrukt daarbij dat verzoeker actueel ook niet in België wordt behandeld.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij met deze beoordeling het gezag van gewijsde van het hogergenoemde arrest nr. 174 385 heeft geschonden.

Verzoeker verwijst naar volgende overweging in dit arrest:

"Uit een standaard medisch getuigschrift van dr. A. B. , dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de verzoeker lijdt aan hepatitis C en dat hiervoor een interferon behandeling wordt voorgeschreven voor een voorziene duur van zes tot acht maanden. In een medisch attest van dr. H. V. van 1 juli 2011 wordt bovendien bevestigd dat de verzoeker chronische hepatitis C vertoont met lichte transaminasen, dat het een genotype 3a betreft waarvoor de genezingskansen in principe bij een behandeling met peg interferon en ribavirine rond 75% is, doch dat "deze medicatie wellicht voorlopig nog niet (kan) worden opgestart", gezien het illegaal statuut van de verzoeker en problemen bij terugbetaling. Uit deze stukken, die door de verzoeker bij zijn aanvraag om medische regularisatie werden gevoegd en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dus dat de verzoeker voor zijn aandoening hepatitis C minstens een behandeling met interferon dient te ondergaan. Evenwel blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het medisch advies van de arts-adviseur van 12 april 2016 dat werd onderzocht of een dergelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Tunesië, niettegenstaande de verzoeker er in zijn machtigingsaanvraag reeds op had gewezen dat "de algemene medische gezondheidszorg er daar zeer slecht aan toe is, in het bijzonder voor mensen met zijn medisch profiel".

Verzoeker besluit op grond van deze passage dat in het voornoemde arrest werd vastgesteld dat verzoeker ziek is en een bijzondere medische behandeling nodig heeft. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd in het arrest nr. 174 385 niet overgegaan tot een beoordeling van de vraag zelf of verzoeker een behandeling met interferon diende te ondergaan, maar wordt daarin enkel verwezen naar wat er overeenkomstig het medisch attest van 1 juli 2011 door dr. H. V. werd geattesteerd. Het arrest stelt vast dat vermits de attesterende geneesheer deze behandeling noodzakelijk heeft geacht, de verwerende partij er niet mee kon volstaan te stellen dat verzoeker actueel niet wordt behandeld in België en derhalve niet moest worden onderzocht of een behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is. Het gezag van gewijsde van dit arrest strekt er aldus toe vast te stellen dat niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom een behandeling niet noodzakelijk wordt geacht. Er kan echter niet uit worden afgeleid dat de arts-adviseur bij zijn beoordeling op grond van latere medische elementen, zoals *in casu* het medisch attest van 14 april 2016, niet langer zou mogen oordelen dat een behandeling niet noodzakelijk is in het licht van de criteria bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De arts-adviseur steunt zich op het "attest van chronische aandoening" van 14 april 2016, opgesteld door dokter B. A. waarin werd geattesteerd dat verzoeker chronisch ziek is ten gevolge van:

- "1. Cerebellaire atrofie vermoedelijk tegen degeneratief (geen therapeutische mogelijkheden)*
- 2. Chronische niet actieve hepatitis C , waarvoor geen indicatie tot zeer dure therapie.*
- 3. Psychische sequellen posttraumatisch (slagen/verwondingen 2004)*
- 4. Sequellen fractures Ol"*

Het is op basis van deze verklaringen dat de arts-adviseur tot het besluit komt dat het feit dat hij niet wordt behandeld voor de hepatitis C niet te maken heeft met zijn illegale staat, maar met het feit dat er geen indicatie bestaat tot de zeer dure therapie.

De arts-adviseur besluit dan ook dat het medische dossier niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Verzoeker wordt immers ook niet in België behandeld.

In een actualisatie verzonden op 28 september 2016 maakte de raadsman een medisch attest d.d. 6 april 2014 over opgesteld door neuroloog Dr. I. V. W. en van dermatoloog dr. I. H. Beide geneesheerspecialisten bevestigen dat verzoeker "opgevolgd" wordt voor zijn aandoeningen. Een daadwerkelijke medische behandeling kan hier echter niet uit worden afgeleid.

Deze vaststelling wordt door de Raad determinerend geacht. Immers werd na het vernietigingsarrest van 9 september 2016 op basis van recentere stukken vastgesteld dat de behandelend geneesheer van verzoeker een behandeling actueel niet noodzakelijk acht. De arts-adviseur kon dan ook op goede gronden vaststellen dat, vermits een behandeling niet vereist is, hieruit volgt dat er geen risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn het land van herkomst. Deze vaststelling steunt op stukken die na het vernietigingsarrest van 9 september 2016 voor de verzoekende partij werden ingediend. De beoordeling van de arts-adviseur steunt op een actuele analyse van het administratief dossier en is derhalve niet in strijd met gezag van gewijsde van dit arrest.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Over het bevel om het grondgebied te verlaten"

Enige middel : schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van het principe van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht en van artikelen 1 tot 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In wat, eerste tak, DVZ geeft een bevel om het grondgebied te verlaten zonder met de specifieke omstandigheden rekening te houden

Terwijl het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op om met dergelijke omstandigheden rekening te houden

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de gevallen vermeldt waar de bestuursautoriteit een orde het gebied te verlaten kan geven.

Evenwel is de bevoegdheid waarvan het bestuur profiteert niet totaal verbonden, en bijgevolg discretionaire blijft.

Immers zoals het de Raad in een arrest 121.542 van 27 maart 2014 heeft herhaald:

«Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés (i l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, a tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire beige en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant a elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire a lui seul a justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autresfacteurs, notamment liés a la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue.»

De Raad van Staat gaat in dezelfde richting (arrest van 17 maart 2016 - n° 234.164) :

«Il résulte des définitions ci-avant rappelées que, contrairement a ce qu'il affirme, la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l 'article 7, alinéa' 1er . »

Aldus moet het DVZ bij de afgifte van een orde om het grondgebied te verlaten om met het geheel van de omstandigheden van een dossier rekening houden, en die in verband met een eventuele overtreding van de fundamentele rechten zoals beschermd door artikelen 3 en 13 van EVRM.

In casu, kan men vaststellen dat de bestuursautoriteit niet met dergelijke elementen rekening heeft gehouden.

Immers kan men vaststellen dat de enige redenen die in volgorde worden aangevoerd om het grondgebied te verlaten op de voorwaarden voor afgifte ervan, maar niet op het geheel van de omstandigheden betrekking hebben.

Echter blijkt het uit van het administratieve dossier dat zijn aanvraag van medische regularisatie onontvankelijke verklaard worden.

Ook door het geven van dergelijk bevel zou de verzoekster beroofd van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM;

Immers zou de uitvoering van een dergelijk bevel van het recht op een werkelijk beroep beroven in de mate dat de verzoekster niet meer aanwezig op het grondgebied zou zijn en zou aldus haar belang verliezen.

Bijgevolg zou artikel 13 EVRM geschonden worden.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat Mijnheer zijn broer en zijn zus in België heeft, zoals het blijkt uit het administratieve dossier.

Hij is al lang in België en valt onder de scope van artikel 8 EVRM, hij heeft zijn familie in België en heeft een privé leven ontwikkeld.

Bijgevolg in zoverre het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, oplegt om met alle omstandigheden van een dossier rekening te houden, schendt de bestuursautoriteit dit principe door niet met de voornoemd ontwikkelde omstandigheden rekening te houden.

In wat, tweede tak, DYZ heeft zijn handeling niet adequaat gemotiveerd door niet met de specifieke omstandigheden van de situatie van de verzoekster rekening te houden.

Terwijl artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 19 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen zo'n motivatie opleggen, die adequaat moet zijn, zowel gerechtelijk als feitelijk.

Het is nodig om eraan te herinneren dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 oplegt om zijn handelingen formeel te motiveren.

Voorts leggen artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 aan elke bestuursautoriteit op om zijn handelingen adequaat te motiveren.

Deze motivatie moet adequaat zijn zowel in feite als in recht.

In casu, zoals voornoemd bewezen, heeft de bestuursautoriteit niet het geheel van de omstandigheden van feit ontwikkeld in het eerste middel rekening gehouden.

Bijgevolg is de motivatie niet adequaat in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en dientengevolge, is er een schending van deze artikelen."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste

bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het bestreden bevel gemotiveerd op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, in welk geval een bevel om het grondgebied te verlaten “moet” worden afgegeven. De gemachtigde van de minister beschikt in dat geval niet over een ruime discretionaire bevoegdheid, maar heeft een principiële verplichting tot afgifte van het bevel. Een summiere motivering die beknopt de relevante feitelijke vaststellingen en de toepasselijke rechtsregel vaststelt, is in dat geval afdoende.

In de mate verzoeker aanvoert dat het bevel strijdig is met de medische situatie, merkt de Raad op dat beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen. Mede gelet op de bespreking van het eerste middel blijkt dan ook dat rekening werd gehouden met verzoekers gezondheidstoestand.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een broer en zus in België heeft, wijst hij erop dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoeker laat na dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert geen verdere concrete elementen aan die kunnen wijzen op een schending van de aangevoerde rechtsregels. Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT